

Suburban Orthodox
Congregation Toras Chaim

Selichos

Hanukkah

Mourning & Rejoicing

Monday April 27, 2009 • 8:00 pm
Given by Rabbi Shmuel Silber

1. ויקרא פרק כג פסוקים ט-טו

ט וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לְאָמֵר: יְדֹר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיכֶם כִּי-תָבֹא אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נְתַן לְכֶם וְקַצְרָתָם אֶת-קָצִירָה וְהַבָּאָתָם אֶת-עָמָר רַאשֵּׁית קָצִירָכֶם אֶל-הַכְּהֵן: יְאֵן וְהַנְּרֵף אֶת-הָעָמָר לִפְנֵי יְהוָה לְרַצְנָכֶם מִמְּחֹרֶת הַשְׁבָּת יְנִיפְנֶנוּ הַכְּהֵן: יְבָרַךְ עַשְׂתָּם בַּיּוֹם הַנִּפְכָּם אֶת-הָעָמָר כְּבָשׂ תְּמִימִים בָּזְדַּשְׁנָתוֹ לְעַלָּה לְיהוָה: יְגַנְּחָתָה שְׁנִי עַשְׂרֵנִים סְלָת בְּלוֹלָה בְּשֵׁמֶן אֲשֶׁר לְיהוָה רַיִם נִיחַת וּנוֹסְפָה יְינֵן רְבִיעִית הַתִּינֵּן: יְד וְלִפְנֵים וְקָלֵי וְכָרְמֵל לֹא תִאכְלֶנּוּ עַד-עַצְם הַיּוֹם הַזֶּה עַד הַבְּיאָכָם אֶת-קָרְבָּן אֶל-הַיָּקָם חֲקַת עוֹלָם לְדָרְתֵיכֶם בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם: ס טו וְסִפְרָתְמָכֶם לְכָל מִמְּחֹרֶת הַשְׁבָּת מֵיּוֹת הַבְּיאָכָם אֶת-עָמָר הַתְּנוּפָה שְׁבע שְׁבָּתוֹת תְּמִימָת הַתִּינֵּן: טז עַד מִמְּחֹרֶת הַשְׁבָּת הַשְׁבִּיעָת תְּסִפְרוּ חָמְשִׁים יּוֹם וְהַקְרְבָתְמָכֶם מִנְתָּהָה חֲדָשָׁה לְיהוָה:

Verse 9: Ad-noy spoke to Moshe, saying, **Verse 10:** Speak to Bnei Yisroel and say to them; when you come into the land that I give to you and you reap its harvest, you shall bring an *omer* of the first fruits of your harvest to the *kohein*. **Verse 11:** He shall wave the *omer* before Ad-noy that it be favorably accepted for you. On the day after the day of rest (Pesach), the *kohein* shall wave it. **Verse 12:** You shall prepare, on the day when you wave the *omer*, an unblemished, male, yearling lamb as a burnt-offering, to Ad-noy. **Verse 13:** Its meal-offering is two tenths of flour mixed with [olive] oil as a fire-offering to Ad-noy of pleasing fragrance. Its wine-offering is one fourth of a *hin*. **Verse 14:** Bread, parched grain or tender grain you shall not eat until this very day, until you bring the offering of your G-d; it is an everlasting statute for all your generations in all your dwelling places. **Verse 15:** You shall count for yourselves, from the day after the day of rest (Pesach) from the day on which you will bring the *omer* wave-offering, seven complete weeks they shall be, **Verse 16:** Until the day after the seventh week, you shall count fifty days, and you shall bring a new meal-offering to Ad-noy.

2. בעל חמאור על חורייך מסכת פסחים

ובספרת העمر יש ששוילין מה טעם אין אנו אומרים בו זמן... ועוד... ועוד...
וככלו של דבר אין לנו להחמיר בספרת העمر שאינו אלא לזכור בעלם. והכי אסיקנא
בדוכתא במנוחות דאמיר מנין יומי ולא מנין שבועי אמר זכר למקדש הוא. ואע"פ שאנו
מנוני ימים ושבועות מנהג הוא בידינו אבל להטעינו זמן אין לנו.
ועוד שלא מצינו ברכת זמן אלא בדבר שיש בו שום הנאה כגון נטילת לולב שהוא בא
לשמחה, ותקיעת שופר לזכרנו בין ישראל לאביהם שבשמיים, ומקרה מגילה וחס רחמנא
עלן ופרקינן, ופדיון הבן שמברך אבי הבן שהחינו לפי שיצא בנו מספק נפל – דכל
ששהה שלשים יום באדם אינו נפל. ולספרת העمر אין בו זכר לשום הנאה אלא לעגמת
נפשנו לחרבן בית מאויינו...

Rabbi Zerachiah ben Isaac Ha-Levi Gerondi, called the *Baal Ha-Maor* (author of the book *Ha-Maor*) was born about 1125 in the town of Gerona, Spain – hence the name Gerondi – and died after 1186 in Lunel. He was a famous rabbi, Torah and Talmud commentator and a poet.

3. תלמוד בבל' מסכת יבמות דף סב עמוד ב

דתניא, רבי יהושע אומר: נשא אדם אשה בילדותו – ישא אשה בזקנותו, היו לו בנים בילדותו – היו לו בנים בזקנותו, שנא': +קהלת י"א+ בברך זרע את זרעך ולערב אל תנח ייך כי איןך יודע כי זה יכשר הזה או זה ואם שניהם כאחד טובים; ר"ע אומר: למד תורה בילדותו – למד תורה בזקנותו, היינו לו תלמידים בילדותו – היה לו תלמידים בזקנותו, שנא': בברך זרע את זרעך וגוי. אמרו: שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא, מגבת עד אנטיפרס, וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה זהה, והיה העולם שם, עד שבא ר'ע אצל רבו לנו שבדרום, ושנאה להם ר' מ' ור' יהודה ור' יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמואל, והם העמידו תורה אותה שעה. תנא: כולם מתו מפסח ועד עצרת. אמר רב חמא בר אבא, ואיתימא ר' חייא בר אבין: כולם מתו מיתה רעה. Mai haia? Ar nhaman: אסקרה.

4. בן יהודע תלמוד בבל' מסכת יבמות דף סב עמוד ב ד"ה שנים עשר אלף (דף ח)

שם שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא. י"ל אמר ניקיט י"ב אלף זוגים, ולא אמר כי אלף תלמידים. וניל' בס"ד למלוך לרבי עקיבא חכם גדול, ובכין ברוח קדשו שיש להם מدت קנא, ולכן התהכם לזוגות שנים שניהם, שי��ירטן עם גדול, כדי שהבחכחה כבד התקפן לדול, והוא יהוה קנא ניכא ביביהם, ועם כל זה לא השוויל, לכך ניקיט י"ב אלף זוגים, שעשאים זוג ולהוציאם והקניהם. ועוד ניל' בס"ד אי הות ניקיט כי' אל' תלמידים, היינו וחובבן ששפוע גדול כזה קבלו מן כי' צורפי שם אדני' שהם למטה, ולכך ניקיט י"ב אלף זוגים ללמדינו שנשפוע מן י"ב צורפי שם הויה' שהם לעמלה. או למדינו, שנשפוע מן י"ב פרצופי האצלות:

Chacham Yosef Chaim (1 September 1832 – 30 August 1909) was a leading *Hakham* (Sephardic Rabbi), authority on Jewish law (Halakha) and Master Kabbalist. He is best known as author of the work on Halakha Ben Ish Chai ("Son of Man (who) Lives"), by which title he is also known.

5. בן יהודע תלמוד בבל' מסכת יבמות דף סב עמוד ב ד"ה וככלם מתו (דף ח)

שם וכולם מתו מיתה רעה. הבונה כל אדם שמסתכל ממנו מה הריבר בעת מותה, שאינו יכול לדבר ולצאות זו נקראות מיתה רעה, וכיון דמותו באסקרה לא הוא יוכל לדבר כלל. מ"ש מפני שלא בגנו בכוד זה זהה, קשא אין עון זה כדי לחיבם מיתה, אך הזכיר מתוך היה מפני חילול השם דגפק דבר זה לפני המון העם, עון חילול השם במתיחה דעתך נישעה כי' ידרן אם יכופר עון זה עד ישועון, וכן נזכר בגמרא דיוינא רף פ"י ע"א:

6. מהרש"א חידושים אגדות מסכת יבמות דף סב עמוד ב

משמעותו בכבוד זה להזה כו' ולא חש כי' מהם על בכבוד תורה של חבירו דין כי' בכבוד אלא תורה ולכך מותו במדה זו כי היא חייך גו' ואמרו שמו במתיחת אסקרה דאפשר דכ"א דבר לשון הרע והיה מספר בಗנות חבירו וסימן ללשון הרע אסקרה כדאמרין פרק ב"מ ואמר שמו בין פסח לעצרת להורות שמו בהשגחה כי הוא הזמן ממוצע לבריאות וקרוב לרפואה כדאמרין בשבת כל שקיini טבא בין דיבחא לעצרתא וק"ל:

7. מהר"ל חידושי אגדות מסכת יבמות (דף קלג')

ומדרגת התורה שהיא מתעללה עד שער החמישים, ולפיכך הספירה ז' שבזענות מדרגה אחר מדרגה, הם לא נתנו כבוד לתורה לנוהג כבוד זה בזה, ולפיכך מתו מפסח ועד עצרת דוקא, והיו מתיים שלא היו גותנים כבוד [הוא מסטר זה] דהינו ל"ב יום ובלו"ג בעומר פסקו. אע"ג דאמר שמתו מפסח ועד עצרת, מ"מ הגוירה פסק בל"ג בעומר שלא חלו יותר רקס אותם שחלו מקודם ל"ג בעומר מתו לאחר ל"ג בעומר.

וכולן מתו וכו'. פי' כאשר נהוג כבוד בחבירו דבר זה הוא עצם החיים, וכמו שאמרו בפרק בני העיר (מגילה כ"ז ב') ומה הארץ [מים] לא נחכדתי بكلון חברתי, ובארנו עניין זה ג"כ בברכות (כ"ח ב') אצל למדנו אורחות חיים הוהו בכבוד חבריכם, שם בארכנו דבר זה כי הוא אורח חיים ממש. ואלו שלא גויהו לך מתו, ומה שמתו מפסח עד עצרת, אף שהומן הוא יותר טוב מכל הומנים עם כל זה מתו, וגם מתו באסכמה מיתה משונה, להודיעו שחטאו ולא יאמרו בטבע מתו. ועוד יש לפרש כי הזמן הזה מפסח ועד עצרת מורה על כבוד התורה,

Rabbi Judah Loew ben Bezalel (c. 1520 – 17 September 1609) was an important Talmudic scholar, Jewish mystic, and philosopher who served as a leading rabbi in Prague (now in the Czech Republic) for most of his life. He is buried at the Old Jewish Cemetery, Prague in Josefov, and his grave with its tombstone intact, can still be visited.

8. מהר"ל נתיבות עולם (נתיב אהבת ריע פרק א דף נג) ד"ה ובפרק תפלה השחר

כי מעלה זאת מגיע עד עה"ב כי אי אפשר להיות דבר על מעלה זאת מה שנברא והאדם בצלם אליהם, וכמו שבארנו דבר זה אצל חב"ב האdam שנברא בצלם אלהים, כי מעלה ומדרגה זאת אינה למלאכים ומאתר שמדרגה זאת אינה למלאכים אם כן מדרגה זאת מגיע עד עה"ב, כאשר מכבר את צלם אלהים הוה דבר בעה"ב כיון שנutan כבוד אל האדם שנברא בצלם אלהים.

ובפרק תפלה השחר (ברכות כ"ח, ב') תיר' בשחללה ר"א נכנסו תלמידיו לבקרו אמרו לו ר' למדנו אורחות חיים ונזכה בהם לחי עה"ב. אמר להם ההרנו בכבוד חבריכם וכשאתם מתפללים דעו לפנוי מי אתם מתפללים ומנעו בנים מן ההגין והושיכו בין ברכי תה' ובשביל כך תזכו לחי עה"ב. מה שאמר הוהו בכבוד חבריכם כבר בארכנו דיז' בפרק ר' אומר למה ע"י דבר זה זוכה לעה"ב, כי הכל הוא בשל המעלה העליונה שברא הש"י את האדם בצלם אלהים,

9. בן יהודע תלמוד בבלי מסכת יבמות דף סב עמוד ב ד"ה וכלהם נפטרו (דף ח)

שם וכלהם נפטרו מפסח ועד עצרת. הא דנחת תנאי דבריהם זו למלידינו דבר זה, אע"ג דיש להה טעם פשוט, כי למליך החומש שראי לחתאבל בו עליהם, וכאשר עשו באמת חוויל כמה דברים של אבלות-aosoth הימים, הנה עוז נ"ל בס"ד בא להודיעו הום והוא שמו בו, שיש למדום ממנה מօס השכל, שלא להיות שנאת וקאה בין זה ולה לא דודה אחד מולל בכבוד חב"ב, כי התה תמצא בלילה יו"ש של פשת רוא ומוק גולות למלחה בתכליות, ואח"כ ביום העומר זמן קטנות, ואח"כ לאט לאט חזרו לגבורות בתכליות, שיחיה במוסך של י"ש תג השבאות, נמצאת אותה למד הגודל לא יגבה ליבו על הקפן, כי אפשר לרשות שהגדול ריך תקי למדוראה התתמונה, וגם זה הקפן שעיטה נראות קZN אפשר שיחיה גודל הרכת, כאשר תמצא תקי אחר הגולות של י"ש ראשון ודפק נשעה קטנות, ואחר שנעשה הקטנות חור הדבר לגולות:

10. ויקרא פרק יג

נִטְזֵא תֹוֹת נָגָע-צָרַעַת בְגַד הַצָמָר | אֲוֹ הַפְשָׁתִים אֲוֹ הַשְׁתִּיל אֲוֹ הַעֲרָב אֲוֹ כָל-כְלִיל-עֹזֶר לְטָהָרוֹ אֲוֹ
לְטָמֵאוֹ:

59. This is the law of a lesion of tzara'ath on a woolen or linen garment, warp or woof threads, or any leather article, to render it clean or unclean.

11. דרש משה פרשת תזריע

מצוה כמפורט בב"ב [י ב], ומילא כיוון שבעצם
רוצה כל אחד מישראל לעשות טוב בעניין ה' יש
להנכנו בכל אופן, ויש לקרב כל אדם שקרוב
שישובו בתשובה.

לטהרו או לטמאו [יג נת]. פתח הכתוב בטהרתו
תחילה, לילדנו ספק נגעים בחילה
טההור עד שלא נוקק לטומאה, כדאיתא בנוייר
[סה ב]. והוא לילדנו שלא נתיאש ח"ו
כשרואין שאחד איינו מתנהג כשרה כ"כ, או
שהושב שלא يولיל חנכו לבניו מאייה טעם,
כי כל ישראל הם בקדושת ישראל ורצו כל
אחד לקיים כל התורה, וכמפורש ברמב"ם סוף

12. משנה מסכת אבות פרק ד משנה א

בן זומא אומר ... איזהו מכובד המכבד את הבריות שנאמר (שמואל א:ב) כי מכבד אכבד ובודז יקלדו:

13. רבינו יונה אבות פרק ד משנה א

רביעית ואמר: איזהו מכבד המכבד את הבריות. המכבד את חברו — לעצמו הוא אותו כבוד
ולא לחברו. ומה תועלת לאיש כי יעשה לו כבוד? אם נכבד הוא — לא הוטף במעלו וביבוזו
מןני הקבוד שעשו לו, ואם נקללה הוא — לא יתיזירחו נכבד אותו כבוד שענותין לו, ולמכבדים
הוא חרפחה ובזיוון ולא ליקלה כבוד, כי אין מעלה מהזפה לו, כמו שאמר שלמה המלך, עליו
השלום (משל כי, ח): "כצורך אבן ברכומה בן נתן לקסיל כבוד" — רצה לומר, כי הוצרך לאבן
בארצן (עיין אבן-עירא שם) עולשה שנות, ולא לאבן כבוד, כי לא נעהלית בזיה; בן נתן לקסיל כבוד,
שנות הוא למכבד, ולא לקסיל כבוד. נמצאת אומר: מה שיעשה אדם לבריות, לעצמו הוא עושה,